

dre praktiske Betragtninger ville jo ved Sagens senere Behandling kunne komme under nærmere Overveelse. Hvad der nu er mig om at gjøre, er at stemme Thinget for en ganske rolig og upartist Betragtning af dette Spørgsmaal i den Overbevisning, at vi virkelig ikke ere staaede anderledes end alle andre Mennesker i den Henseende; at vi skulde have ganske særligt Anlæg eller ganske særlig Drang til Underpant i Løsøre, faar Ingen mig til at tro. Jeg skal være aldeles enig med det ærede Medlem for Sorø Amt (Alberti) i, at var det ikke Andet i Veien, end at Fremmede ville spotte os, hvis vi beholde Underpant i Løsøre, saa gjorde det ikke Stort; det er fuldkommen sandt; de andre Nationer have Andet at bestille, men dermed er Sagen virkelig ikke afgjort. — De Bemærkninger, som det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds i Dyrigt fremsførte overfor Lovforslaget, hang, saavidt jeg skjønner, i det Væsentlige sammen med de to Hovedsynspunkter, jeg har fremhævet. Jeg skal anvende mit samme almindelige Svar paa de Bemærkninger, han gjorde gjældende med Hensyn til Kapitlet om Retshandlers Afkræftelse; det ærede Medlem gik ikke ind paa Bestemmelserne i det Enkelte, og det er ogsaa et meget vanskeligt Kapitel. Jeg er ganske naaben for Bemærkninger, der kunne lede til en skarpere og klarere Betegnelse af de Tanker, som dertil ere nedlagte, men naar man siger: vi behøve slet ikke disse Bestemmelser, saa svarer jeg med de betydeligere fremmede Konkursloves Erfaring for Die: jeg tror ikke paa, at Sagen kan afgjøres saa let og simpelt blot ved Straffebestemmelser; jeg tror, at der maa være en i Forholdenes Natur bestemt begrundet Drang til borgerligtættelige Regler, hvorved det gjøres muligt at afkræfte saadanne mistænkelige og forargelige Transaktioner, som ske i den nærmeste Tid for Falliten, Transaktioner, hvis Tilværelse vi Alle kjende. Jeg tror, at det vilde være høist besynderligt om vi skulde mene, at vi kunde slippe uden saadanne Afkræftelsesregler, naar man ellers over-

alt i Verden finder dem nødvendige. Det er ganske vist et Brud paa den formelle Ret, men det Samme er Tilfældet med Affnittet om Aktord, og dette Affnit erkjendte det ærede Medlem dog for at være praktisk, hensigtsmæssigt og nyttigt. Men disse samme almindelige Betragtninger, som nu igjennem en lang Erfaring trods adskillige Kampe have ført til, at man i saa mange Lovgivninger har indrømmet dette tvungne Afslag i en Kreditors Forbring, uagtet han ikke selv samtykker deri — Noget, der ganske vist strider mod strenge Retbegreber — de samme Betragtninger og den samme Erfaring have paa dette Afkræftelsesomraade ledet til den Erkjendelse, at der opstod saa etendommelige Forhold ved en Mandss Fallit, at der var Grund til at give en særegen Afgang til at omstøde mistænkelige Retshandlers, der havde fundet Sted lige op mod det Moment, da Falliten indtraadte; thi Opgaven for en Fallitlov er naturligvis ikke at forhindre Falliten — det er jo ikke muligt — den er ikke at skaffe de paagjældende Kreditorer fuldt Vederlag — det er ligesaa umuligt, men den er at sørge for, at Falliten kommer paa et nogenlunde rimeligt Tidspunkt, og at da Opgjørelsen og Delingen sker saa retfærdigt som muligt. Det er ganske vist af Betydning, at den hele Fremgangsmaade ikke bliver for dyr, det er ganske vist af Betydning, at den hele Fremgangsmaade ikke bliver for langsom, men det er fremfor Alt af Betydning, at den bliver saa retfærdig som muligt. I denne Retning er det, at det hele System er anlagt. Det er beregnet paa at give Kreditorerne en ganske anderledes afgjørende Stemme, end de hidtil have haft ved Fallitboers Opgjørelse, og naar et saadant Forslag i og for sig støtter sig til principielle Retsbetragtninger, saa har det tillige et praktisk Gode, som jeg lægger sædeles Vægt paa. Sæt, at denne Lov gennemføres, — ingen fornuftig Mand vil derfor tro, at der ikke ogsaa efter denne Lovs Gennemførelse skulde komme Klager, saa uskyldig kan Ingen